

MIHAIL KOGĂLNICEANU

8 noiembrie- zi de sfântă sărbătoare creștină a Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, sărbătoarea numelui sfânt al primului născut la Kogălnicenilor, botezat Mihail, sărbătoarea colegiului nostru sfințit și el, Mihail.



Ne croim calea privind în fiecare an în propria oglindă, răsfoind arhivele și întorcându-ne la origini. La 1 octombrie 1978 lua ființă Școala Secundară de Fete la Galați, devenită ulterior (1893), Școala profesională, în 1918 Liceul secundar de fete- gradul II, după 1948 Liceul Mixt nr.2 cu 11 clase și din 1968, cu 12 clase; în anii '70, Liceul "Mihail Kogălniceanu" nr. 1, din 1983 Liceul Industrial nr.1, din 1990 Liceul teoretic și, în sfârșit, din 2000 Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu".

De ce, din Panteonul culturii românești, la 15 decembrie 1909, prima generație de dascăli a ales ca Mihail Kogălniceanu să fie patronul spirirtual? Pentru același motiv pentru care, în 1967, UNESCO și Consiliul Mondial al Păcii inițiau celebrarea lui Mihail Kogălniceanu cu ocazia împlinirii unui veac și jumătate de la naștere (6 seprembrie 1817). O recunoaștere mondială deci, pentru cel pe care românii l-au inclus în galeria ziditorilor nației: "*La început a fost KOGĂLNICEANU.*" (N. Iorga), au recunoscut în el drept cea mai mare personalitate a istoriei noastre din a doua jumătate a sec.XIX, **CEL MAI CULT, MAI STRĂLUCIT ȘI INSTRUIT DIN GENERAȚIA SA, CEL MAI MARE RĂSPÂNDITOR DE CULTURĂ DIN SECOLUL SĂU.**

Omul Mihail Kogălniceanu a fost monumental, după cum spun la unison toți biografilor; opera sa este monumentală, spun specialiștii: literatura, istoria literară și culturală, critică, scrieri istorice și social-politice, presa. Se adaugă un număr impresionant de discursuri, interpretări, petiții, memorii, pledoarii, rapoarte, rezoluții, corespondența diplomatică-multe așteptând să-și ocupe locul în biografia scriitorului.

Mihail, “al luminii”- numit astfel pentru activitatea culturală de excepție, a fost președinte al Academiei Române, Directorului Teatrului din Iași, fondatorul unor prestigioase instituții de cultură (1860-Universitatea din Iași).

Mihail “cel mai mare răspânditor de cultură” a fost completat de **Mihail “al sabiei”**, cel care s-a angajat într-o luptă politică pe sens interzis, atunci când poporul român se află la răscruce de drumuri și cumpănă de rosturi. Zeloasele Casandre ne profețiseră blestemul Marilor Imperii. Refuzând “o conștiință după gratii”, el devine sufletul generației pașoptiste alături de N.Bălcescu, fapt pentru care a fost denumit “duhul modern” al românilor. Istoricii au văzut în el creierul și arhitectul Unirii de la jumătatea veacului (1859), romanticii revoluționari i-au spus “steaua noastră polară de la 1859”.

Mesajele domniei, discursurile domnitorului Al.I.Cuza- atât de marcante, deopotrivă pentru popor și politicieni, apreciate sistematic de istorici pentru mesajele simple și ”curate”, dincolo de orice demagogie-proiectele marilor reforme care au ctitorit România Modernă au fost făcute “*în orele mele de noapte, căci cât am fost ministru lucram zi și noapte. Nu e o singură reformă, un singur act național în care să nu figureze numele meu. Toate legile mari sunt făcute și contrasemnate de mine*”.

Acesta a fost ministrul “meteor” al românilor. A fost de mai multe ori ministru de externe, prim-ministru, ministru plenipotențiar în capitalele europene. A activat în Parlament ca deputat sau conducând Senatul.

Mihail Kogălniceanu a fost vocea seculară a poporului român care ,la 9 mai 1877, proclama independența României în fața lumii: “**SUNTEM INDEPENDENȚI... SUNTEM O NAȚIE DE SINE STĂTĂTOARE**”.

Activitatea parlamentară l-a transformat în ochii contemporanilor în “îndreptătorul nostru politic”: „*Îl ascultăm precum elinii ascultau în Antichitate stejarul de la Dodona*”.

Ca avocat s-a impus generației sale, fiind recunoscut ca “magician al barei”.

profesor GEORGIANA NEGOIȚĂ

Mihail Kogălniceanu-“titan al românismului”



Mihail Kogălniceanu - 18 ani
în uniformă de iuncăr

Când la **21 iunie 1881** B.P.Hașdeu anunță de la Tribuna Academiei moartea lui Mihail Kogălniceanu (la Paris, în timpul unei operații), românii au înțeles că pleca Omul, pentru a face loc unui MIT, scris sau nescris, al istoriei noastre.

Fenomenul Kogălniceanu a avut un singur, dar nesecat izvor: iubirea de vatră și de oamenii săi.”*N-aș schimba săraca Moldova nici pe întâiul tron din lume. Dorința mea cea din urmă este ca trupul meu, când va intra în pământ, să fie înfășurat în giulgiul tricolorului României Unite.*” (Testamentul lui M.Kogălniceanu).

La 1 iulie trupul neînsuflețit sosește la Iași; trei zile mulțimea se perindă prin fața sicriului, expus la Mitropolia Moldovei. La 3 iulie este înmormântat la cimitirul “Eternitatea”. D.A.Sturza rostește discursul din partea Academiei Române.

În 1983 V.A.Urechia organizează “Muzeul Kogălniceanu” la Galați și se inaugurează în Parcul Municipal bustul lui Kogălniceanu.

În 1903 Ministerul de Externe donează Academiei Române masca de ipsos a marelui om politic și de cultură.

În 1959 se dezvelește placa comemorativă la Casa Kogălniceanu.

La 100 de ani de la moarte, dascălii și elevii nu au putut aduce un omagiu marelui gânditor și om de stat. În perioada regimului totalitar, orice individualizare care ieșea din matricea impusă era sancționată, așa încât numelui cărturarului a fost șters de pe frontispiciul liceului. Abia la 115 ani, “pentru a nu lăsa vremea să acopere faptele”, liceul, revenind la vechea denumire, a sărbătorit dezvelirea statuii lui Mihail Kogălniceanu,

Să ne aducem aminte ce a lăsat scris promoția centenarului: “*Mâine vom păși în viața, transformând uzina, spitalul, catedra, șantierul în tribuna de la care ideile vor înflori în sufletele noastre. Este marele jurământ făcut acum, la cumpăna vârstelor, acum, la marea confruntare a maturității noastre cu viața (...)* *Tuturor celor ce vor urma, lumină și carte! Vom fi alături de ei! Liceului nostru îi dorim un alt centenar, plin de împliniri, elevi care să-i facă cinste!*”

profesor GEORGIANA NEGOIȚĂ